

l'infern ja ho farà!
 Ací, los meus patges!
 serviu-me aviat:
 les armes depressa,
 depressa el cavall!—
 Quan és dalt del poltro,
 la nit va arribant.
 ¿Sabeu on va el comte,
 el comte l'Arnau?

Fa dret a una església
 convent de Sant Joan;
 s'hi és morta una monja;
 l'enterren demà.
 El comte l'aimava;
 l'amor no era sant;
 per no ésser del comte
 fugí a lloc sagrat.
 Ahir s'hi moria
 amb Déu conversant;
 son ànima els àngels
 se'n duïen en dalt;
 son cos en l'església
 solet l'han deixat.
 ¿Què vol, doncs, el comte,
 el comte l'Arnau?

Bé massa que ho diuen
 sos ulls flamejants!
 Ja és lluny de la serra,
 ja és prop del pinar,
 ja arriba a l'església,
 no hi pot entrar pas.
 La porta es tancada;
 a cops de destrat
 el comte l'enfonza;
 quan passa el llindar,
 un baf com de tomba
 li fa girà el cap,
 amb aigua beneïta
 no s'ha pas senyat.
 ¡Malhaja lo comte,
 el comte l'Arnau!

BERNAT CLOVA.

(Continuarà)

Espectacles

CARTELERA D'ESPECTACLES

Demà, dijous, en el Casino Menestral, la Companyia «Beut» ens ofereix la novetat de l'estrena de l'obra inèdita «La Canción de Rosa» original del mestre de la mentada companyia Manuel Ortiz de Zárate, i la novetat de fer debutar al fins avui tenor còmic Carles G. Latorre, de tenor, cantant el «Príncepe Pio» de «La Generala».

Degudes les simpaties del mestre Ortiz, i reconegudes les dots de cantant del simpàtic Latorre—el tenor còmic més seriós que havem conegut—, demostrades el dijous prop-passat, és de creure que nostre públic es sentirà atret per tan suggestiu programa.

Pel diumenge ens anuncien l'estrena a Espanya de la grandiosa cinta «La Ciudad de los Ensueños» i per la nit la estu-
penda opereta «La Duquesa del Tabarín».

La setmana entrant, doncs, nostre amic D. Servando, tindrà feina llarga.

Fins avui, en tots els periòdics locals, la secció d'espectacles s'ha reduït a donar compte dels programes que en els distints locals s'han representat. Nosaltres procurarem en cada nombre fer-ne una crítica justa i imparcial. Podrem anar equivocats o no, en nostres apreciacions... ¡Qui no s'equivoca! però no ens mourà mai altra cosa que la bona voluntat o un excés d'amor a les coses teatrals i cinematiques. ¿Comencem, doncs? —Som-hi!

Cine Jardín

Pel·lícules corrents. Totes bones com les que s'acostumen a exhibir en aquest cine, menys quan de tan en tan se'n projecta alguna d'extraordinària. ¡Tant se val! El públic d'aquest local ni tant sols mira el programa. Hi van... perquè hi han d'anar. Perqué «fulanita» s'ha de veure amb «sutanita»... perquè les butaques són més amples... perquè te lloc adequat pel flirteix... Diumenge passat hi hagué més concurrència que la de costum atreta per l'anunci de «Troupe Arnaldo» que té moltes simpaties a Figueres.

Sala Edison

El palau de la cinematografia. Si no que diumenge el programa no estava a l'alçaria del local. Una pel·lícula de la simpàtica Lois Moran que es salvà per la interpretació de la mentada artista. Una altra pel·lícula ja de l'any 1927 que parlava de la guerra i on per tota novetat Nils Asther es presentà sense el seu acostumat bigotet que tants estralls porta fets entre el sexe femení.

Una «bailarina» de lo més corrent (lleigeixis dolenta) i cinc individus vestits de negre, clenxinats i enmidonats que cantaven els típics(?) tangos argentins acompanyats de guitarres, amb la cadència, melositat i divertidisme acostumats.

Casino Menestral

No el posem en darrer lloc perquè s'ho mereixi o perquè el creiem inferior, sinó perquè es el local més jove. Ans al contrari, potser es l'únic local figuerenc que dona més del que pot donar.

La secció cinemàtica, sense esser res d'extraordinària—si fa o no fa com totes—és atractiva i ràpida. De 3 a 6. Va des-

tacar un vodevil finet a càrrec de la cèlebre Xenia Desny.

A la nit per dues miserables pessetes... ¡No sé com s'ho fan per fer els gastos?, ens donaren «El Barquillero», «La patria chica» i «Los Guapos»; tres sarsueles excelentment interpretades per la companyia Beut, tant aplaudida pels figuerencs. Destacà l'interpretació de «Los Guapos». L'orquestra—18 professors—dirigida pel notable mestre Ortiz de Zárate, excel·lent. No es pot demanar més. Al contrari! crec que donen massa. Si no és per acreditar el local, no comprenem com pot salvar-se l'empresa del mentat casino. Cal doncs que el públic se'n doni compte.

DON SERVANDO.

BAILES

EN EL CASINO MENESTRAL

Ante todo, a la disposición de los admiradores del arte terpsicórico y a los que lo practican, la presentación de un servidor se hace necesaria. Yo sólo vengo a divertiros, a hacer desfilar ante vuestros ojos lo que yo ví en el salón de baile. Bellos, grandes, negros, azules, verdes, cándidos, inteligentes, maliciosos y perspicaces. Y lo que cae bajo de las pupilas también...

De mi recuerdo de hace ya días conservo la dulce visión interior del lucido baile organizado por la «Penya Estudiantiva», con su salón engalanado y la Orquestina Americana, sino de América, de Port-Bou, que cae más para acá.

Fué una velada verdaderamente simpática. Bullicio y alegría van con la juventud. Y trajes. Y formas esculturales. Y mucha luz también.

Allí destacaban por su belleza las simpáticas jovencitas Mercedes Puxán, Asunción Bastons, Elvira Bassagañas. ¿Para qué más? Todas eran bellas.

Los organizadores del baile fueron los hermanos Jordá, Rocalba, el gran Gutiérrez, Bassagañas, este último siempre haciendo guardia a su casi novia, que por cierto estaba bellísima.

Pocas veces se ve un baile tan animado, fuera de los tradicionales. La orquestina americana «tan cándida como la nieve», por sus trajes blancos, arpeó con tal gracia y maestría los lánguidos tangos y los furiosos bailes modernos, que escucharon aplausos a granel.

El baile especial fué el mayor éxito de la noche. Quien tuvo suerte con su pareja no lo olvidará tan fácilmente. Los casquetes encarnados cuadraban a maravilla a las bellísimas señoritas Ventura, Ferrer, Gifre y Gironell...

Arriba, en el piso superior descubrí a